

ה ופעם חדשה — ומרינה, לפחות מבחינה אסטטית — צמחה בשנה האחרונה בעולם ועסקים דישראל. בתוך הדינגל הפרוע הזה מצאו באחרונה את מקומן, כנשות-עסקים מוצלחות, צעירות זרות, שמקומן היה מכיון יותר בתצוגות אופנה ועל מסלול הדוגמנות, מאשר בישיבות עסקים ובמו"מ על עיסקות פיננסיות. וזהו בדיוק הרקע ממנו הגיעו לעולם העסקים: ממסלול הדוגמנות. מאנדי שאולי, שרה אלי, קארין דונסקי, ורדה דן — בנות אלו מוכרות בישראל כדוגמניות, כנערות זוהר, ככונות: חברה הגבוהה.

לפחות — זיו מוכרות כך עד היום. כיום, אין ספק בשינוי מעמדן: הן נשות עסקים — ומצליחות אפילו.

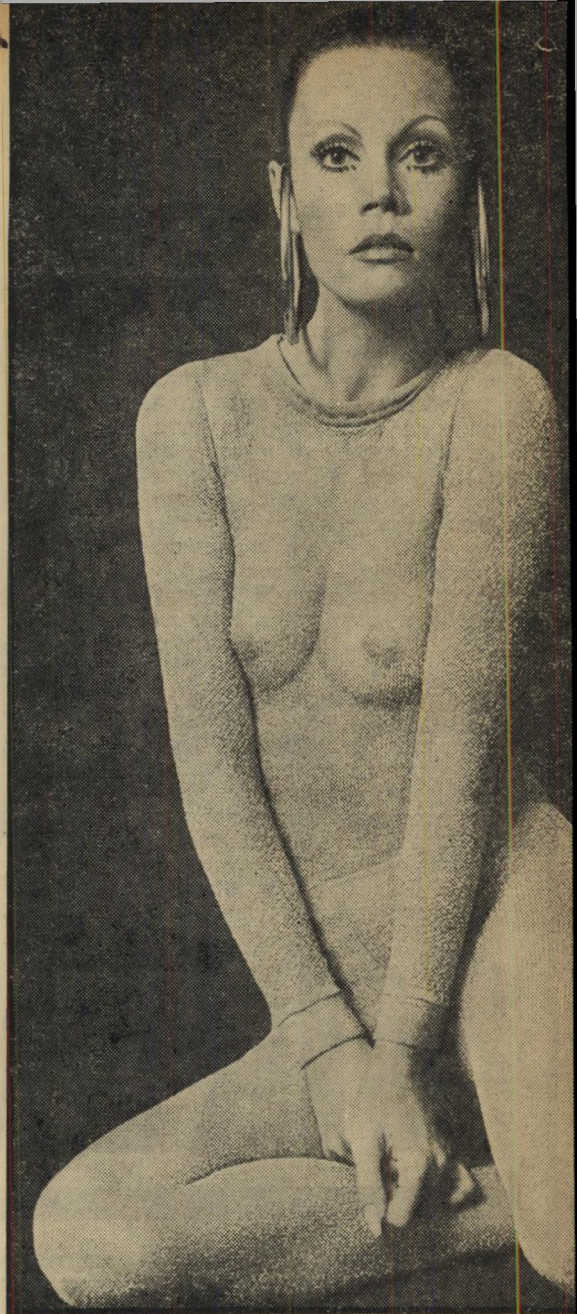
לא גברים.

לא הון

ה עסקים בהם מתרכזות הדוגמניות הללו הם, בדרך הטבע, עסקי-אופנה. ליתר דיוק: ייצור ומכירת בגדים. בעיקר בגדי נשים, כמובן, פלישתן לתחום זה גרמה הפתעה רבה לכל העוסקים בענף. תחום זה נשלט בעיקרו בארץ, כברתבי העולם, על-ידי גברים. לרוב נשים, אומ"ם, אבל בכל זאת גברים — הם שהמציאו את הדגמים, הצבעים והבדים שתלבשנה הנשים בכל עונה.

אך לא רק זאת. מיפעל לייצור בגדים דורש גם הון רציני — ככל מיפעל אחר. להיכנס לענף בלי הון זה, דורש תעוזה רבה — או תמימות רבה. מה הביא את הדוגמניות היפהפיות לזנוח את הזוהר של מיקצוץ, להחליפו ב-

חדוות היצירה מאנדי שאולי (ימין) ושרה אלי (שמאל) בבית-היוצר של מפעלן, בעת התאמת בד לדגם מתוכנן, מוקפות גילי בדים, מנהיג, מכונת-תפירה ושאר להצלחתו. איזורי האישיים הם הצלחתו.

זינעה במקום

זינעה ובאפרוריות של ניהול עסק? להחליף עבודה קלה ונוחה, המסתכמת בצעדיה לאורך המסלול במשך פחות משעה, והמכניסה סכום נאה — כי שעות עבודה ארוכות, מבוקר עד ערב — בלי אור הזרקורים, בלי מחיאות הכפיים, בלי קהל לוטש עיניים?

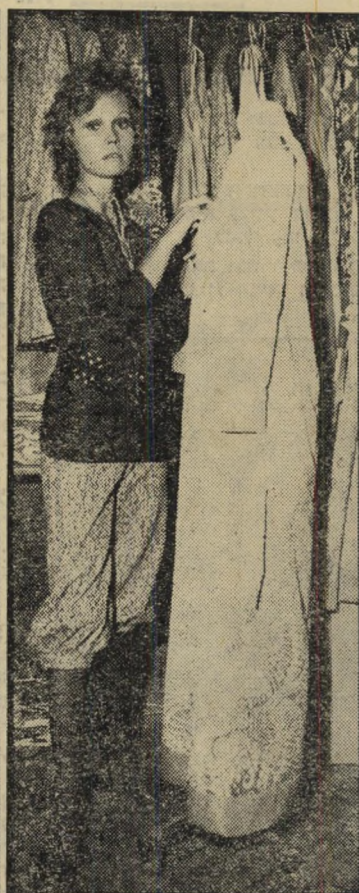
לא לדגמן.

רק למכור

ך בר אחד ברוך — אין זה הרעב ללחם. אף אחת מהן לא חיבת היתה לעשות זאת. העניין פשוט מצאתן בעיניהן. (המשך בעמוד 24)

קארין דונסקי

שרה אלי

מלאכה שהיא במיסגרת המפעל, מתכנתת דגמים (מימין) מסדרת סחורה מוגמרת (באמצע) ומגהצת דגם חדש שאף זה עתה הושלם. ואכן, עבודת-הנמלים שהיא ובעלה משקיעים ניכרת בכל פינה.

בעבודה קארין דונסקי, דוגמנית-צמרת נוספת שהפכה לאשת עמל ויזוע, במיפעל של בעלה, אשר לניהול נכנסה בכל ראשה ומאודה. קארין אינה מהססת לעסוק בכל